

[Aksel Larsen.]

begunstigelser, flertallet af dem ubestrideligt har. Som jeg tidligere har sagt, ved jeg godt, at det ikke er noget, der kan gøres med ét slag, det må gøres gradvis, men i det omfang dette giver statskassen et større provenu af skatterne — og det vil give statskassen et større provenu af indkomstskatterne — så får staten jo råd til at skyde flere penge ind i en boligfond.

Jeg er imidlertid glad for, at tanken om en boligfond til løsning af dette problem er ved at vinde frem, at den omfattes med sympati af større og større kredse i befolkningen og også af regeringen og regeringspartiet. Jeg ved ganske vist, at man så fra den side kan sige, at det ligger noget tungt, i det omfang der ikke er politiske muligheder for at få det gennemført, men det er med dette som med en mængde andre gode reformer, at de politiske muligheder, dem skaber man kun ved at arbejde for at skabe de politiske muligheder. Jeg er aldeles sikker på, at hvis regeringen virkelig for alvor vil gå ind for tanken om en organiseret boligfond, så vil denne tanke vinde sådan frem, at også de borgerlige partier, som i modstrid med flertallet af deres vælgeres interesser kræver kræfternes frie spil fredet, også hvad boligbyggeriet angår, vil blive nødt til at forandre deres anskuelser.

Jeg takker altså endnu en gang for ministerens udtalelser, og jeg håber, at vi nu i et udvalg kan få en realitetsbehandling af boligfondsideen i almindelighed og vort boligfondsforslag i særdeleshed. Vi hævder, som jeg tidligere har sagt, ikke, at dette er de vise sten i den forstand, at det overhovedet ikke kan ændres eller forbedres, og vi vil være meget glade for at få det forbedret, men vi vil i hvert fald meget gerne have det reelt behandlet, og hvad det angår, tror jeg ikke, det vil være rigtigt, som ministeren antydede det, at man skal sende det til et bestående udvalg, således som man sendte vort forslag til udvalgsbehandling i foråret; det resulterede blot i, at forslaget overhovedet ikke blev udvalgsbehandlet. Jeg håber, at vi nu kan få det i et udvalg, hvor det bliver underkastet realitetsbehandling.

Axel Ivan Pedersen: Det såkaldte parlamentariske udvalg, der blev nedsat i foråret

som et led i boligforliget, var i sidste uge ude på en to dages tur, på hvilken man interesserede sig for virksomheder, der fremstillede præfabrikerede bygningsdele til byggeriet, ligesom man så på en afdeling af Sydjyllandsplanens arbejdsområde. Overalt, hvor udvalget kom frem, drøftede man byggeriets muligheder og fremtid, og medens det stod udvalget ganske klart, at mulighederne endnu ikke er fuldt udnyttet, og at der bl. a. gennem industrialiseringen kan opnås betydelig større kapacitet, blev det gang på gang foreholdt udvalget, at en nødvendig forudsætning herfor var langtidsplanlægning til sikring af en konstant byggerytme året igennem og år efter år; men det blev også alle vegne betydet os, at en nødvendig forudsætning herfor lå i en stabil finansiering, for, som man sagde, det, der er galt, er finansieringen. Ja, der var flere, som brugte meget stærkere udtryk. Det blev også gjort klart, at de, som står bag Sydjyllandsplanen — i øvrigt de samme kredse, som står bag Albertslund, Høje Gladsaxe og Ballerup — ikke turde gå i gang med opgaver af lignende omfang under de nuværende vilkår.

Med dette i erindring besøgte vi en montagefabrik, hvis ledere fortalte os, at fabrikken med sit maskinel og sin til rådighed stående arbejdskraft kunne fordoble produktionen og reducere prisen med mindst en tredjedel, men, blev der sagt, montagefabrikkernes muligheder er afhængige af planlægning ikke alene inden for fabrikkens eget område, men i det hele taget, fordi der må være et minutiøst samarbejde mellem montagefabrikkerne og byggepladserne. Uden dette samarbejde, hvis forudsætning er en forud planlagt stabil byggerytme, vil alle muligheder for gennem en stigende produktion at opnå billigere priser være spildt.

Når man sammenholder disse to ting, på den ene side frygt for planlægning og på den anden side nødvendigheden af planlægning, og for begges vedkommende får at vide, at det eneste, der kan få disse ting til at harmonere, er sikre finansieringsvilkår, så må der overvejelser til for at finde en løsning på dette problem. Det er så meget desto mere nødvendigt, som kurstabet til dato har slugt provenuet af den hidtil gennemførte industrialisering. Nogle enkelte